

ΤΡΙΤΗ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης ἐξακολουθεῖ νομίζων ὅτι εἶναι ἀρχηγὸς κόμματος. Δυνάμεθα δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι λίαν ἐπιτυχῶς ὑποκρίνεται τὸ πρόσωπον τοῦ καταφαντασίαν ἀρχηγοῦ. Φαντάζεται ὅτι ἔχει δημοσιογραφικὸν ὄργανον, τὴν *Πρωίαν*, ἐν ἣ πᾶσαν πρωίαν ἀναγγέλλει εἰς τὸ κοινὸν τίνα γνώμην ἔσχον οἱ φίλοι του ἐν τῇ τελευταίᾳ συζητήσῃ τῆς βουλῆς. Ἀποκαλεῖ δὲ τοὺς ἐν τῇ βουλῇ φίλους του διὰ τῆς φράσεως *οἱ ἡμέτεροι φίλοι*.

Φαντάζεται ὅτι τὸ ἐν τῇ βουλῇ κόμμα του εἶναι πολυάριθμον καὶ φροντίζει καθ' ἐκάστην νὰ διαδίδῃ ὅτι εἰς τοὺς 9 προσετέθησαν καὶ ἄλλοι ἐννέα ἐκ τῶν τελευταίων δυσηρεστημένων, ἐνῶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ ἴδιος κατηγορεῖ τοὺς Θεσσαλοὺς, διότι οὐδὲ εἰς εὐρέθῃ νὰ καταχθῆ μετὰξὺ τῶν φίλων τοῦ ἐλευθερωτοῦ αὐτῶν (διότι, ὡς γνωστὸν, φαντάζεται, ὅτι αὐτὸς ἠῤῥησε τὴν Ἑλλάδα).

Φαντάζεται ὅτι ἔχει φίλους καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων, καὶ ὡς τοιοῦτον ὑποστηρίζει θερμῶς τὸν κ. Πετρίδην, παριστῶν αὐτὸν ὡς ἐξοχὸν πρόσωπον.

Φαντάζεται ὅτι περὶ τοῦ κόμματός του ὁμιλεῖ ὅλη ἡ πρωτεύουσα, διὰ τοῦτο φροντίζει διὰ τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ *Νεολόγου* νὰ διαδίδῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν ὅτι τὸ κόμμα του ἐν Ἑλλάδι ὀνομάζεται *πέμπτον κόμμα*. (Ἡκούσατέ ποτε τοῦτο;)

Φαντάζεται ὅτι τόσον ἐπλήθυναν πλέον οἱ φίλοι του, ὥστε τελευταῖον διήρθεσεν αὐτοὺς εἰς παρόντας ἐν Ἀθήναις καὶ ἀπόντας· ὑπὲρ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐψη-

φοφόρησιν, οἱ πλείστοι τῶν παρόντων ἐν Ἀθήναις ἡμετέρων φίλων.

Ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι πάντα τὰ διαδιδόμενα ταῦτα περὶ τοῦ κόμματος τούτου, τοῦ ἀρχηγοῦ του προσβάλλουσι καιρίως τὴν ὑπόληψιν τῶν λοιπῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν, διότι, τοιοῦτοτρόπως δύναται καὶ ὁ ἐλάχιστος τῶν βουλευτῶν νὰ πάθῃ ἀπὸ τῆς αὐτῆς νόσου, τότε φαντασθῆτε ποῖα σύγχυσις θὰ ἐπέλθῃ ἐν τῇ ἐνεργείᾳ τῶν συνταγματικῶν ἐξουσιῶν τοῦ Κράτους.

Διὰ ταῦτα παραδεχόμενοι πληρέστατα τὴν γνώμην τῆς *Πρωίας* περατούσης τὸ ἄρθρον τῆς ὡς ἐξῆς περίπου:

«Διότι οἱ πλείστοι τῶν ἐν Ἀθήνας παρόντων ἡμετέρων φίλων φρονοῦσιν ὅτι ἡ τιμὴ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν εἶνε πολῦτιμον κτῆμα τοῦ κράτους, οὐδὲ πρέπει ἡ βουλὴ πείζουσα ἢ ἀδιαφοροῦσα νὰ ἀνέχηται τὸν δυσφημισμὸν τῶν ἀνδρῶν τούτων πρὸς μείωσιν τῆς ἐπ' αὐτοὺς ἐμπιστοσύνης τοῦ κοινού» ζητοῦμεν τὴν σύστασιν τρίτης ἐξεταστικῆς τῶν πραγμάτων ἐπιτροπῆς, ἣτις νὰ βεβαιώσῃ ἐπισήμως πόσους ἡμετέρους φίλους ἔχει ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης, καὶ ἂν διαιροῦνται οὗτοι εἰς πλείστους παρόντας καὶ εἰς πλείστους ἀπόντας, διότι τὸ ζήτημα τοῦτο κατήντησε λίαν σκανδαλωδὲς, θεωρεῖται δὲ ὡς προσβλητικώτατον καὶ δι' αὐτὸν τὸν κ. Θ. Δηλιγιάννην. Διὰ τοῦτο καθὼς ὁ κ. Α. Κουμουδοῦρος, ὁσάκις διασύρηται ἢ ἐπόληψις του ἀναβαίνει εἰς τὸ βῆμα καὶ ζητεῖ ἐπιτροπὴν ἐξεταστικὴν, οὕτω καὶ ὁ Θ. Δηλιγιάννης πρέπει νὰ πράξῃ ἵνα μὴ εἰκῆ διασύρηται ἢ ἐπόληψις αὐτοῦ καὶ τῶν ἡμετέρων φίλων.

Ignotus

18

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

18

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛΑ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

(Ἰ. ἀριθ. 281).

Ἠγέρθην κατασκοτωμένος καὶ ἔντρομος. Ἵπνον δὲν ἔπερνα. Ἡ τουρκοπούλα μου ἦτο πανταχοῦ παροῦσα.

Τὴν ἐβλεπον εἰς τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ μικροῦ μου καθρέπτου, τὴν ἐβλεπον εἰς τὸ φῶς τῆς λαμπίτσας μου, τὸ δὲ ζαρωμένο ἐφάπλωμά μου, ὅπερ ἀμελῶς εἶχον ἐγείρει τοῦ πατώματος καὶ καταρρίψει ἐπὶ τῆς κλίνης μου, μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐνεῖχεν ὑπ' αὐτὸ τὴν τουρκοπούλα μου.

Δὲν ἤξεύρω τί θὰ ὑφίστατο γάτα, ἂν εἶχον τοιαύτην.

Πᾶν ἔμψυχον ὄν ἐν τῷ δωματίῳ μου δὲν ἤμποροῦσε παρὰ νὰ ἦτο τουρκοπούλα.

Μὲ εἶχε καταλάβει ἐν ἄλλο εἶδος μανίας.

Τσακῶνω τὴν μαξιλάρα μου, τὴν στήνω ὀρθίαν, βγαζῶ τοὺς κοκκίνοὺς μπερντέδες τοῦ παραθύρου μου καὶ τοὺς δένω περὶ τὸ μέσον αὐτῆς.— Αὐτὰ ἦσαν τὰ σαλβάρια

τῆς,— τῆς ρίπτω ἀπ' ἐπάνω τὸ σενδόνι μου ὡς φερετζέ, καθίζω τὰς παντόφλας μου, πέρνω τὸ καλαμάρι καὶ βουτῶ τὰ δάκτυλά μου εἰς τὸ μελάνι, τῆς κάμω δύο φρούδια καὶ μιὰ μύτη εἰς τὸ ἄνω ἄκρον αὐτῆς. Δὲν μὲ ἤρκεσαν ταῦτα. Πέρνω καὶ μιὰ καρέκλα καὶ τὴν τοποθετῶ πρὸ ταύτης καὶ ἔπειτα ὀπισθοχωρῶν, ὅπως ἀπαθαυμάσω τὸ καλλιτέχνημά μου, φθάνω πλησίον τοῦ τοίχου καὶ συγκρούομαι ὀπισθεν μετ' αὐτοῦ. Φαίνεται νὰ ἤμην πολὺ ἐλαστικὸς, διότι ἐκ τῆς συγκρούσεως ποιήσας γκέλ εὐρέθην μὲ τὰ μούτρα μακρὸς πλατῦς ἐπὶ τοῦ πατώματος ὡς βάρβαξ ἐπὶ χλόης.

Ἐν τοιαύτῃ θέσει ἠρξάμην δευτέρου μονολόγου πρὸς τὴν τουρκοπούλα μαξιλάρα μου.

Ὁ πρὸς τὴν ζωγραφισμένην μαξιλάρα μου παρακλητικὸς λόγος μου εἶχεν ὡς ἐξῆς.

— Φιλτάτη μου δεσποσύνη, ἀφ' ἧς στιγμῆς σὰς εἶδον, ὁ ὕπνος ἀπέδρα τῶν βλεφάρων μου καὶ σχεδὸν ἀπεκτηνῶθην. Σὰς λατρεύω, ἡ δὲ λατρεία μου αὕτη ἐξικνεῖται μέχρι τρίτου οὐρανοῦ. Βεβαιωθῆτε, δεσποσύνη, ὅτι εἰσθε πρώτη ὑμεῖς καὶ ὑστάτη, ἣτις εἰσέρευσεν ὀλόκληρος εἰς τὰ μυχαίτατα τῆς καρδίας μου βᾶθῃ. Εἶνε τὸ πρὸς σὲ αἰσθημά μου ἄγνόν, ὡς τὰ ρόδα. Οἱ ὀφθαλμοί σας μὲ κατακρατοῦσιν αἰχμάλωτον, ἀφ' ἧς στιγμῆς μὲ ἐνητένισαν.

Εἰς τὸ ρεῦμα τῆς ζωῆς μου, διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω. Δι' ἐμὲ ἐνῶ δὲν ἦσο, διατὶ νὰ σὲ ἰδῶ;